

בוביק מתארח אצל נמרוד

נ. נוסוב

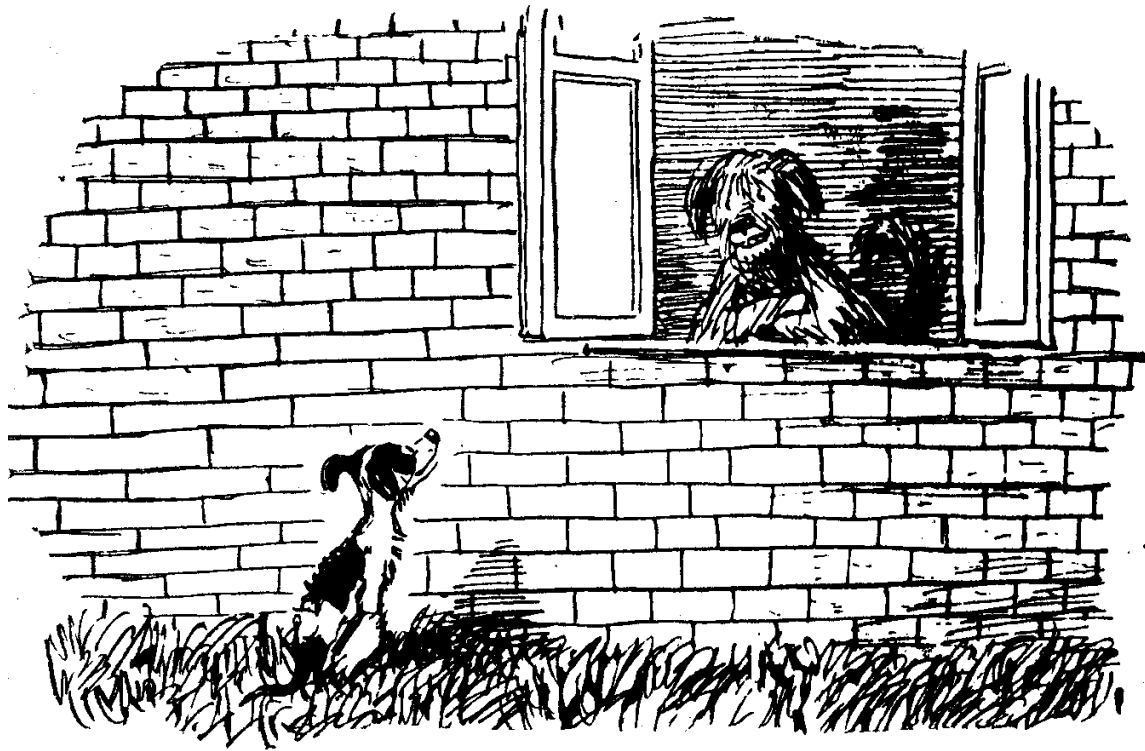
היה היה פעם כלב נמרוד. היה לו גם חבר טוב, חתול בסקה. הם חיו אצל דוד זקן. כשדוד הלך לעבוד נמרוד שמר על הבית ובסקה צד עכברים. יום אחד הדוד הלך לעבוד, החתול בסקה הלך לאן שהוא ונמרוד נשאר לבד בבית. מאחר שלא היה לו מה לעשות עלה על הספסל שתחת החלון והביט החוצה. משעמם היה לו והוא פיהק בפה פעור. "לדוד שלנו טוב" חשב נמרוד "הולך לעבודה ועובד. גם לבסקה חיים טובים. הנה ברח מהבית ומטייל על גגות. ואני חייב להישאר, לשבת בבית ולשמור על הכל.

פתאום הוא ראה את ידידו בוביק הולך ברחוב. הם לעתים קרובות נפגשו בחצר ושיחקו יחד. נמרוד שמח כשראה את הידיד וקרא:

"הי בוביק! לאן אתה הולך?"

"לשום מקום" ענה בוביק "כך ישר לפני אני רץ.

ואתה, למה אתה יושב בבית? בוא, נלך לטייל." "אסור לי" אמר נמרוד "הדוד אמר לי לשמור על הבית. מוטב שתכנס הנה. אארח אתך." "ולא יגרשו אותי?" "לא. הדוד הלך לעבוד. אין אף אחד בבית. בוא, כנס ישר דרך החלון."

נכנס בוביק דרך החלון ובהנאה התחיל להביט על החדר.

"טוב לך כאן" אמר לנמרוד "אתה חי בבית ואני במלונה. צר ודחוס לי שם. וגם גג דולף. שיכון גרוע מאוד."

"כן" ענה נמרוד "הדירה שלנו טובה מאוד. שני חדרים, מטבח וחדר אמבטיה. אפשר לרוץ בדירה כמה שרק רוצים."

"ובעלי בית שלי לא נותנים לי להיכנס אפילו לפרוזדור" התלונן בוביק "אומרים לי - אתה כלב של חצר ואתה צריך לחיות בחצר, במלונה. פעם נכנסתי לחדר.. וי איזה רעש הקימו. צעקו, רגזו, אפילו קיבלתי מכות בגב עם מקל."

הוא גירד בכף אחרי אוזנו ואחר כך ראה על הקיר שעון עם מטוטלת ושאל:

"ומה זה שם על הקיר? מתנדנד ועושה טיק-טק?"
"זה שעון" אמר נמרוד "עוד לא ראית דבר כזה?"
"לא. ולמה הוא טוב?"

נמרוד בעצמו לא ידע למה משמש שעון אבל בכל זאת ניסה להסביר:

"זה מכשיר כזה, אתה מבין.. שעון.. הוא הולך.."
"איך הולך?" השתומם בוביק "הרי אין לו רגליים."

"זה, אתה מבין, אומרים כך, שהולך. והוא רק מטקטק ומדי פעם עושה 'בום-בום'."

"אהא! אז הוא גם יכול להתרגז?"

"לא, איך הוא יכול להתרגז?"

"אמרת בעצמך 'בום-בום'"

"נו כך זה רק נשמע."

בוביק ראה על השולחן מסרק ושאל "ואיזה מסור זה?"

"זה לא מסור, זה מסרק."

"ומה עושים בו?"

"איזה טיפש אתה!" אמר נמרוד "מיד רואים שאתה התחנכת במלונה. אינך יודע לשם מה מסרק?"

בשביל להסתרק."

"איך זה 'להסתרק'?"

נמרוד לקח את המסרק והתחיל לסרק את שערות ראשו.

"ראה אך מסתרקים. בוא לראי ותסתרק גם אתה."
בוביק לקח את המסרק, ניגש לראי וראה בו את

הבעבוע שלו.

"שמע!" קרא והצביע על הראי "שם כלב איזשהו עומד."

"הרי זה אתה בעצמך בראי" צחק נמרוד.

"איך אני?.. אני כאן ושם כלב כלשהו."

נמרוד ניגש בעצמו לראי. בוביק ראה את בעבועו וקרא:

"הם עכשיו כבר שניים!"

"לא" ניסה להסביר נמרוד "זה לא הם שניים, אלא אנחנו שניים. אלה שם, בראי, לא חיים ממש."

"איך לא חיים? הרי הם מתנועעים!"

"איך אסביר לך?" ענה נמרוד "זה אנחנו מתנועעים. ראה, שם כלב אחד דומה לי?"

"אכן דומה" שמח בוביק "ממש נראה כמוך!"

"והכלב השני דומה לך"

"מה אתך?" ענה בוביק "שם כלב כזה מכוער ורגליו עקומות."

"רגליים כמו שלך."

"לא, למה אתה משקר לי! הביא לכאן כלב כלשהו, שיגיד לי, אז אאמין לך!"

הוא התחיל להסתרק לפני הראי ואז פרץ בצחוק:

"הבט, גם הכלב השני מסתרק. איזה ליצן!"

נמרוד רק מלמל דבר מה והלך הצדה. בוביק

הסתרק, שם את המסרק למקום ואמר:

"מוזר כאן אצלך בבית! שעונים מכים, מראות עם

כלבים, מכשירים מוזרים."

"ואצלנו יש אפילו טלוויזיה" התגאה נמרוד והצביע על הטלוויזיה.

"וזה בשביל מה?"

"זה מכשיר כזה. הוא עושה הכל, שר, מנגן ומראה סרטים."

"בקופסה זו?"

"כן."

"אתה משקר!"

"אני נשבע!"

"אז תראה לי."

נמרוד הדליק את הטלוויזיה. נשמעה מוסיקה.

הכלבים שמחו והתחילו להתרוצץ בחדר. רקדו,

השתובבו עד שהתעייפו.

"נעשתי רעב" אמר בוביק.

"שב לשולחן, תכף אכבד אתך" הציע נמרוד.
בוביק ניגש לשולחן. נמרוד פתח את המזנון וראה:
שם עומדת קערה עם לפתן ועל המדף העליון גם
פשטידה גדולה. הוא לקח את הלפתן, הוריד אותו
למטה ואחר כך טיפס על המזנון למדף העליון.
לקח את הפשטידה והתחיל לרדת, אלא שכף רגלו

נכנסה ללפתן. הוא התחלק, נפל על הרצפה
והלפתן התמרח על גבו.
"בוביק בוא מהר לאכול לפתן" קרא נמרוד.
בוביק רץ אליו:
"איפה לפתן?"
"אצלי על הגב. לקק אותו."
בוביק התחיל ללקק את גבו של נמרוד.
"לפתן טעים מאוד!" אמר.
אחרי כן הם הביאו את הפשטידה לשולחן. בעצמם
עלו אף הם על השולחן, שיהיה יותר נוח לאכול.
אוכלים ומשוחחים.
"החיים שלך טובים" אומר בוביק "יש לך הכל."
"כן" עונה נמרוד "אני חי טוב. אני עושה מה שרק
ארצה. ארצה - אסתרק במסרק. ארצה - אנגן
בטלוויזיה, אוכל ושותה ושוכב במיטה."
"והדוד מרשה לך?"
"אני לא שואל. מה הוא חשוב! זו המיטה שלי!"
"ואיפה ישן הדוד?"
"הוא ישן שם, בפינה, על השטיחון."
נמרוד התחיל לשקר ולא יכול היה להפסיק כבר.

נמרוד תחת המיטה ושאל מה קרה.
אא.. בסקה" אמר נמרוד "מאשימים אותי ואני
בעצמי לא יודע על מה. הביא לי חתיכת נקניק עם
הדוד ייתן לך."
בסקה הלך והתחיל לילל ולהתחכך ברגליו של
הדוד. הדוד נתן לו חתיכת נקניק. בסקה אכל חצי
ממנו והיתר הביא לנמרוד תחת המיטה.

"כאן הכל שלי" התגאה "השולחן שלי, המזנון שלי
וגם הכל שבמזנון שלי."
"ואני אוכל גם כן לשכב במיטה?" שאל בוביק "עוד
אף פעם בחיי לא ישנתי במיטה."
"אז בוא, נשכב" הסכים נמרוד.
הם עלו על המיטה. בוביק ראה שוט תלוי היה על
הקיר.
"לשם מה לך שוט?"
"שוט? זה בשביל הדוד. אם הוא לא נשמע לי, אני
מרביץ לו בשוט" ענה נמרוד.
"אא.. זה טוב" שמח בוביק.
הם שכבו במיטה, שכבו, חם היה להם ונרדמו. לא
שמעו שהדוד חזר מעבודה.
הוא ראה שני כלבים על המיטה שלו, הוריד את
השוט מהקיר והניף אותו עליהם.
בוביק מבוהל קפץ דרך החלון ורץ למלונה שלו.
נמרוד זחל תחת המיטה ולא ניתן היה להוציא אותו
משם. עד הערב שכב שם.
בערב חזר הביתה החתול בסקה. הוא ראה את